

— Тукъ, при майка си и сестричката си, — нѣжно отговори майка му. — Ти си болно, момчето ми. Защо си пилъ вино? Насмалко да се отровишъ!

Бойчо вижда какъ очитѣ ѝ се пълнятъ съ сълзи. Где е немирничето на гордостъта? Ами вироглавичкото кжде се дѣна? Той усѣща страшна слабостъ. Сякашъ всички немирничета въ кръвта му сж измрѣли. Едвамъ намира сили да вдига ржката си. Хваща Сребринка за ржка и ѝ шепне:

— Сестричке, мила сестричке! Ти не си Сребринка, ти си златното момиче на мама и татко. Прости ме, златна сестричке!...

Главата го боли, но на душата му става леко, много леко. Сребринка се навежда и го цѣлува. Майка му нѣжно го милва по челото.

— Всичко ще мине, всичко ще се поправи, — говори тя съ благъ гласъ на децата си. — Успокойте се...

Бойчо усѣща, какъ въ кръвта му се надигатъ други, нови и добри сили, които пѣятъ хубави, чудни, нови пѣсни въ ушитѣ му...

Иванъ Василевъ

ВЕЛИКДЕНЬ

Бавно слънцето залѣзе,
догаря денътъ безъ мощъ, —
надъ земята тихо слѣзе
звездната априлска нощъ.

Птиченцата се прибраха
мирно въ своитѣ гнѣзда, —
въ сънъ унесени заспаха
кротко малкитѣ деца.

Но вѣвъ ширнитѣ простори,
полунощъ щомъ прозвѣни,
звездний куполъ се разтвори
вѣвъ море отъ свѣтлини.

И черковнитѣ камбани
завѣниха въ хоръ навѣнъ, —
надъ гори, поля, балкани
се разлѣ тържественъ звѣнъ

Ангели безброй запѣха
въ тишината на нощта:
„Богъ Исусъ възкрѣсна въ слава
и победи той смъртъта!“

Георги Костакевъ